

turde snarere være det ærede Medlem, der i For- middags førte Ordet paa Ministeriets Begne, og tilligemed sam to andre Medlemmer, nemlig den ærede Kultusminister og nu for nylig den ærede Justitsminister. Denne er, som sagt, indtraadt senere, men de, som allerede den Gang gæde Ministeriet dets Præg, vare den ærede Kultusminister og den nuværende Finantsminister, der den Gang var Justitsminister. Jeg kan ikke sige Andet, end at det var med en vis Villie, at man den Gang saae disse to Mænd atter indtræde i Ministeriet, og det kunde ikke være Andet, naar man mindedes hvilken Rolle de tidligere havde spillet i Danmarks Historie, dels med Hensyn til det slesvigke Spørgsmaal, dels med Hensyn til vore indre Forfatningsforhold, og navnlig hvoledes disse to Mænd i de Aar, der gik umiddelbart forud for Krigen, havde — som der er sagt ved en tidligere Leilighed — benyttet Landets Ulykker til at indskrænke dets Forfatning, dets Frihed. Det var den nuværende Kultusminister, som den Gang stod i Spidsen for Regjeringen, og skjøndt det nu ligger en halv Snes Aar tilbage, skjøndt det danske Folk er glemsomt overfor de Mænd, der have krænket det, og ved hvis Brøde det har lidt, bør det dog fremdrages ved en Leilighed som denne, at det er disse Mænd, som bære den væsentligste Skyld for, at det danske Folk har mistet Slesvig; det er disse Mænd, hvis Politik har været i den yderste Grad forbærvelig for Danmark. Jeg skal minde om den Maade, hvorpaa man den Gang drev Underhandlingerne med Lydsland. Jeg skal, som et særligt Tegns i den Retning minde om, hvorledes de danske Slesvigere gennem Hans Krigerss Munde et Par Aar før Krigens Udbrud, i Vinteren 1861—62, indstodte et Nodraab til den danske Regjering, og bad den om at give den Andel i den danske Frihed. Deri saae de det eneste Redningsmiddel, men derom var der ikke og kunde der ikke være Tale fra denne Regjerings Side, fordi den ikke havde noget Blik for dansk Frihed. Den forstod ikke at bruge dansk Frihed i Danmark, og den forstod ikke at bruge den ligeoverfor Slesvig. Forlangendet fremkom gennem det Forfatningsforslag, som blev indbragt af Hans Kruger i Rigsaadet i denne Sal, som da blev brugt til Rigsaadsaal, men det nød den samme Skæbne som den konminu- nale Valglov, vi havde oversendt fra dette Thing til Landsthinget, nød da det kom dertil, idet det nemlig selv afsjift uden Dntale. Den Skæbne nød de danske Slesvigeres Forbring til den danske Regjering om dansk Frihed. Jeg skal fremdeles i saa Henseende minde om, at den samme Regjering, som den Gang sad ved Roret, i Slesvig har opelsket en Embedsstand, som vi nu maa træfkes med her i Danmark. Det var et forkasteligt System med Hensyn til Slesvigs Bestyrelse, som den Gang blev fulgt, ja, det var ikke blot forkasteligt, men det var forbærveligt, fordi det maatte

vende Benners og Tjenders Hjertes i Slesvig fra os, i Stedet for at klynke Bennerne til os, og drage Modstandere hen imod os. Nu have vi de samme Mænd her i Danmark, nu findes de her som Amtmænd, Byfogeder og Herredsfogeder. Hos os ere de ligesaa forkastelige, men de kunne naturligvis ikke være saa forbærvelige i Danmark, som de vare i Slesvig. De ere kun en Plage for os her i Danmark, men det vilde de ikke være, dersom vi havde en Regjering, som forstod at holde dem til at agte dansk Sæd og Væsen. Dertil ere de ikke bleve holdte i Slesvig, og Ingen holder dem dertil i Danmark. Det samme System, som den Gang blev fulgt i Slesvig, som drillede og plagede Befolkningen, iveskes her fra de samme Embedsmænds Side, og Regjeringen holder sin Haand herover her i Danmark. Jeg tror, at det med Hensyn til Administrationen her er meget at gjøre, som er forsvint fra den nuværende Regjerings Side, og som vilde kunne blive anderledes, naar der var en Regjering, som bedre forstod at værgje Befolkningen imod Embedsstanden, end nu er Tilfellet. Disse samme Mænd, som sad i Regjeringen, jeg kan sige fra 1854 til 1863, eller fra 1858, eller fra 1860 til 1863, — det var Grundten i den Tid den samme Regjering vi havde — disse Mænd, ved hvis Brøde Danmark har lidt, saa store Ulykker, mødte os den Gang Folkethinget paa en saa bestemt Maade, gav sin Villie tilføende om at ville have indført en anden Regjering, et andet System end det da værende. Folkethinget var selv den Gang endnu ikke i Stand til at tage Sagen i sin Haand. Det Parti, som den Gang dannede sig, var endnu i Mindretal, men nu er det blevet et Flerktal. Den samme Regjering har imidlertid langtfra taget Hensyn til, at Folket ved Valgene paa en saa bestemt Maade har givet sin Misforvielse med det nuværende Regjeringsystem tilføende. Den nuværende Regjering har værtimod vist en endnu haardere, en endnu foldere Soldning ligeoverfor de Onsker og Forbring, som ere komne frem fra Folkethingets Side, og som ved de sidste Valg ere bleve stadfæstede af Vælgerne trindt om i Landet. Vi mødes nu i den ene Sag efter den anden med en bestemt Afsløining af hvad vi ønske med en Hensigtning til det andet Thing, med hvilket vi ikke ere i Stand til at forhandle, naar vi ikke have Ministeriet til Mellemled, med Opfordring til at rette os efter Ministeriets Mening og Villie, med Forklaring om det Gavnlig og Skadelig for os i, at vi have en virkelig selvstændig, kraftig Regjering ligeoverfor os, ligesom det ikke lgeledes i fuldt Maal maatte være ønskelig for enhver Regjering, som virkelig vilde Fædrelandets Vel, at have en kraftig og selvstændig Folkerepresentation overfor sig, som kunde sige den Folkes Villie, og til hvilken den kunde støtte sig. Saaledes mine Herrer er Stillingen bleven, og jeg tror, at denne Stilling nu